mil ram otsas, ja ei jáksa ennam ennesele middagi tenida. Selle murrega wabbandawad ennast, et ei raatsi omma warranduſſest úhtegi prukida, ei enneſe egga nende ommade tarwidusſeks. Kuulge ſelle wasto, kuida púhha kirri útleb: „Rahha ahnus on keige kurja asjade juur, mis monningad on púúdnud, ja usſuſt árraekſinud, ja on iſeennaſt paljo walloga lábbipiſtnud.“ — Agga kui teid maenitſetakſe, et ei pea ennaſt rahha ahnusſe ſiſſe wórkutadama, ſiis ſedda ei ſünni mitte ſel wiſil árraarwata, nago olleks árraraiskamisſele mahti antud. Se, kes kiwwiſt jouab leiba ſata, ja ſeitſe leiwaga nelli tuhhat innimeſt ſóta, ſe ei arwand ſedda ſegipárraſt mitte tühjaks asjaks, neid leiwaraſokeſſi, mis neiſt úllejánud, lasta kokko korjata ning hoida, et ei úhtegi ſeſt, kus Jummala ónnistaminne on úlleláinud, hukka ei láhháks, ja et weel teiſi ka ſünniks ſega rómuſtada. Hoidmisſe kasſinus ja warropidamine,

mis ſitkusſe ja raiskusſe wahhel otſe keskel ſeiſab, ſatab innimeſſi jouo pole, ja toob ka waeste urtſikusſe úhhe leiwa-korwi, mis pohjani ei láhhá tühjaks, waid kus ſuggu itka järrele jääb, ja kelleſt kúl koggone weel teiſe waeſele ſünnib jäggada.

Náte, needſammad on need ſeitſe leiwakorwi, mis iggal maial kasſolisſed ja tarwilisſed on.

II.

Mis teeb, et iggas ſeiſusſes woib rahhul ja rómus olla?

Otto Rum, úks murrelik ja au-wáárt kúllamees, rákis korral omma nabrega, Kottart Táht nimmi, ja útles: „On jo núúd monned head aastad et ollen ſind tähhele pannud ſinno ellamiſſe wiſidega

Eesti-ma rahwa Kalender 1846, lk. 27